

Jaargang: 60 nummer: 10

december 2018

Clubavond 4 december 2018.

Dit keer een "Laat maar zien avond" met Peter Dijkstra als oppersprekmeester en Rob van Essen als projecteur. En heel opmerkelijk: een echt warme zaal. Tweeëntwintig graden volgens Evert, die hier een speciale app voor had geïnstalleerd. Het kon niet stuk.

Als eerste heette Peter alle nieuwe leden uit Capelle van harte welkom, wat volgens hem officieel nog niet gebeurd was. Ook van harte welkom Tamis Kwikkers uit Rotterdam, die eens kwam snuffelen hoe dat zo bij Toverlint gaat.

Het programma was, als een "Laat maar zien avond" eigen, zeer gevarieerd. Rijp en groen waren vertegenwoordigd en dat maakt het juist wel zo aardig.

Als eerste, twee films van Evert Hasselaar.

Een film over zijn Sinterklaasviering.

De viering bleek heel netjes te verlopen met vier nog "gelovende jongens" en de on-gelovende familie leden. Versjes, gedichtjes en cadeaus werden keurig afgewerkt tot het hoogte punt, de komst van een Sinterklaas en twee echte zwarte Pieten. Daar moesten de jongens op de knie van Sinterklaas gaan zitten. Iets wat mij in deze tijd uiterst merkwaardig voor komt. Maar alles is goed verlopen.

Wel had de zaal wat problemen met de lengte van de film. Een mening die je als maker van familie films gauw ten deel valt. Maar onder de twee maal gemaakte bezwerende opmerkingen van Evert – nog maar een minuut – hebben we de hele 22 minuten uitgezeten.

Zijn tweede film was van een ander kaliber. Zijn eigen levensverhaal opgebouwd met uitsluitend ook door hem gemaakte tekeningen en ingesproken tekst. De film was een verfijning van een eerdere montage met het verzoek om beoordeling.

In de film kwam Evert als kunstenaar m.i. volledig uit de verf. Voor velen een nog onbekend talent van hem. De bekende club slogan "ik wou dat ik hem gemaakt had" kon je daarbij wel vertalen in "Ik wou dat ik hem gemaakt kon hebben". Toch ook opbouwende kritiek van enkele leden. Het middengedeelte van de film iets inkorten, hoofdstukken en thema's maken, zodat de film aanspreekbaarder wordt waren hiervan de belangrijkste. Evert belofde beterschap en stuurt hem weer voor het komende clubfestival in. De concurrentie is hiermee gewaarschuwd.

Ook Rob de Weger waagde de gok van vertoning met zijn montage van de opdrachtfilm “Een Gokje Wagen”. De montage bleek net iets anders te zijn dan de ingezonden opdrachtfilm. Met wat suggesties en mogelijke verbeteringen werd Rob weer op pad gestuurd. Speelfilms maken blijft op onderdelen een listige zaak.

Vervolgens films van Ron Hofman met een film uit 1995. Een vakantie film of liever gezegd een film gemaakt tijdens de vakantie. Zijn toen dertienjarige dochter trad in de film “In de voetsporen van Swiebertje” net als Swieb alleen de wijde wereld in. De treinreis en een bezoek aan Walibi, waarbij op listige wijze de toegangspoort werd genomen, gaf veel pret. Helaas bleek aan het eind van de film, dat ze op school tijdens de les in slaap was gevallen. Einde van haar en onze illusie. Een zeer leuke en geestige film, die met - volgens de maker- veel improvisatietalent gemaakt is.

Maar Ron had nog meer in petto. Zijn film “Carpe Diem” is een filmportret van Wil Wildschut. In een terugblik op mooie momenten van haar leven wordt het portret als het ware in de verf gezet. Alle thema's hadden vele mooie beelden wat mede resulteerde in een zeer mooie film. Waarbij uit de toelichting van Wil bleek, dat ook zij een inbreng had geleverd. Een coproductie dus.

De grootste verrassing van de avond bleek echter te komen van Tamis Kwikkers. Zo maar bij ons binnen gelopen om eens kennis te maken. En hij had ook drie films mee gebracht. Kijk dat is nog eens entree maken.

Als eerste een korte film bedoeld als introductie film op een website. Dit voor een bijscholingscursus op het gebied van coaching e.d., die tijdens de zomer gehouden werd. Zomerse beelden met cursisten die nabij het strand elkaar ontmoeten en bijgepraat worden. Mooi gemaakt, kort en krachtig.

Dan de film over de kunstenaar John de Vos, die zijn kunstwerken fotografeert en eigenlijk daarbij ook een fotograaf is die kunstwerken maakt. Beide in een artistieke stijl, die op elkaar aansluiten. Als locatie gebruikt hij Texel waarbij de natuur, zon en zee hun invloed op het kunstwerk/foto doen gelden. Dat na afloop het kunstwerk daar door weer vernietigd wordt, doet er volgens de kunstenaar niet toe. De fotograaf is gelukkig met de mooie foto's. Een filosofie die ik als kijker niet geheel kan volgen. Maar het resultaat is toch uit de kunst. Dit alles door Tamis mooi in filmbeeld gebracht en dat is ook weer een kunst.

Als laatste een promotie website film van een tekenlerares, Mariette de Koning. Op de beat van de muziek weg gesneden filmbeelden van haar tekenles voor kinderen. Volgens een eerste commentaar niet geheel vlekkeloos op het ritme gedaan. Maar dat was de filmmaker te veel en werd de film nog een keer getoond. En het klopte als een bus. Hulde voor de maker dus.

En dat was in deze Sinterklaas tijd met twee keer **us** op het eind een aardig bedoeld slot en rijm.

Conclusie: Het was een hele boeiende en verrassende avond. Leve de laat maar zien avonden!

De verslaggever van dienst,
Ben Roete.

Clubavond 11 december 2018.

Na wat huiselijke mededelingen van Harry Eurlings en de melding van een nieuw lid Anja Korink, werd de aandacht gevraagd voor het project, dat we als Toverlint in het kader van het jubileumjaar zijn aangegaan met de Rabobank. De sponsorgelden hebben als tegenprestatie, het maken van een aantal films over Gouda.

Bernard Vink heeft die schone taak op zich genomen en met George de Vries, Jan Aartman en Arie Heerkens en anderen is men aan het brainstormen gegaan, hoe dat aangepakt zou kunnen worden. Als model voor deze films heeft men het “Haarlemse model” voor ogen, waarbij een door het verhaal huppelende verteller je meesleurt naar de historische plekken.

Bernard licht toe dat het de bedoeling is om op die wijze tien films te maken over historische zaken in Gouda. Na wat onderzoek en verkenning zijn er vijf verhalen gekozen, die verfilmd zouden kunnen worden. Voor het vertellen van die verhalen zijn er ook twee geschikte personen gevonden. En zo heeft Bernard en zijn team inmiddels drie films gemaakt onder de titel "Toen en Nu". Maar de bevinding van hem is nu, dat de dynamiek en schwing van het "Haarlemse" er nog niet in zit. Men is wat vastgelopen en de vraag aan de zaal was: hoe komen we er hier uit? Wat zijn de ideeën die de film zou kunnen verbeteren. Aan ons de vraag om de drie films te toetsen op de volgende thema's: dynamiek - aanspreekbaarheid- nieuwsgierig maken - kort en krachtig.

Om los te komen van enige binding met het filmproces, heeft - onder de belofte dat hij de verdere avond zijn mond zou houden - niet Bernard, maar Freijja Zandbergen de verdere avond geleid. Als eerste de film over de historische figuur Sophie van Gouda, die aldaar in de ontwikkeling van de stad een belangrijke rol heeft gespeeld. Een korte bloemlezing van de reacties:

- *Geen dynamiek door vaste camera opstelling;*
- *Het verhaal is te ingewikkeld, knip het in stukken;*
- *Onderwerp is onbekend en wekt geen nieuwsgierigheid op;*
- *Veel totalen en geen beelden waarover verteld wordt;*
- *Talking heads in tegenstelling van het Haarlemse, vertellers en camera bewegen niet en wekken als eenheid geen nieuwsgierigheid op;*
- *Laat zij het verhaal in oude klederdracht vertellen;*
- *De verbinding van oud en nu ontbreekt.*

En Bernard hield woord en noteerde alle opmerkingen.

De tweede film ging over "Het kasteel van Gouda" waarbij de geschiedenis van dit bouwwerk werd verhaald. Ook hier reageerde de zaal met:

- *Het kasteel is bij het publiek onbekend;*
- *Presentatie is niet vloeiend;*
- *Wat verteld wordt in beeld brengen zoals de keldergewelven;*
- *Film valt soms stil;*
- *Laat de bewoners zelf het verhaal vertellen;*
- *Als er verteld wordt over de muurdikte van tweeën halve meter dat door de verteller in beeld brengen door het te laten uitpassen.*

De derde film ging over "Parken in Gouda". Van met name het Van Bergen IJzendoornpark – een stadspark in Gouda - werd verteld hoe dit in 1895 is ontstaan. Ook de relatie met het Houtman plantsoen werd hierin aangestipt. Door een bedrag van fl. 40.000,- in zijn erfenis op te nemen, met als opdracht aan het stadsbestuur tot aanleg van dit park, heeft de gelijknamige en als oud burgemeester het park gesticht.

Ook hier van vooral de Gouwenaars vele reacties.

Aan het einde van de avond bracht Gerrit Stout aan Bernard en zijn team zijn dank uit voor deze avond. De opzet en volharding waarmee de films gemaakt zijn, dwingen respect af.

Een opmerking waarbij uw verslaggever zich graag bij aansluit. De openheid en wijze waarop, van deze presentatie gaven aan alle leden de gelegenheid om bij te dragen aan dit lastige proces. Door problemen hierbij juist naar voren te brengen, kan van de kracht en vindingrijkheid van anderen gebruik worden gemaakt. Een wederzijdse samenwerking die deze avond zeker gelukt is. Een echte vereniging waardig.

Een mooiere verwoording van deze laatste avond in ons jubileumjaar is m.i. niet te bedenken.

De verslaggever van dienst,
Ben Roete

December-column (uit magazine 50VitaalPlus)

Beste Toverlinters, een van de medejuryleden van het Vinkeveense FilmFestival was Hans Böhm. Hij vond het zo leuk dat hij een kolom plaatste over jureren in het blad 50VitaalPlus. Hij raakt de kern goed. Ik wil dit onze Toverlinters niet onthouden.

Arie Heerkens

Jureren.

Onlangs werd ik gevraagd in de jury plaats te nemen van een amateur filmfestival. Een kijkje in de keuken. Om te beginnen: iedereen die in een jury gezeten heeft weet hoe meningen kunnen verschillen. Dat geldt voor iedere jury, ook professionele, of het nu over de mooiste bloem, het beste optreden of het meest ingrijpende moment van de eeuw gaat. Met de beste bedoelingen en naar eer en geweten probeer je elkaar uit te leggen dat rood net iets mooier is dan blauw, vierkant in dit geval beter dan hoekig, het gevoel belangrijker dan techniek. Dus is het maar goed dat belangrijke criteria vastliggen, dat biedt houvast voor iedereen. En het is beter als er meer juryleden zijn, dat biedt een vangnet tegen een eenzijdige rapportage.

Bij een filmfestival bestaat het juryrapport uit twee delen: het verhaal en de techniek. We zoomen daar even op in.

Eerst de techniek, want die is tastbaar, aanwijsbaar. Daar kun je makkelijker over praten. De standpunten van de camera, de compositie van de beelden, het kader, de scherptediepte waardoor het oog wordt geleid. Beeldwisselingen storen als ze niet in het goede ritme zitten. De mise-en-scène, dat is alles wat met beeldtaal te maken heeft: het decor, de belichting, de kleding, attributen, de schmink maar ook de lichaamstaal van de acteurs en hun interactie. Geluid! Geluid kan de illusie maken en breken. Niets is erger dan de totale bandstilte tussen twee scènes omdat men vergeten was wat algemeen achtergrondgeluid in te monteren. Het scenario moet doordacht zijn want dat maakt dat je mee kunt leven, dat je opgaat in het verhaal. Je kunt best sprongen maken in de tijd en in psychische ontwikkelingen maar het moet geloofwaardig blijven.

Hoe wordt een verhaal verteld? Een verhaalstructuur kan chronologisch zijn maar dat hoeft niet. Good old Aristoteles gaf in zijn werk Poetica (335 voor het jaar 0) al enige tips. Over de rol van de protagonist (hoofdpersoon, vaak goed) de antagonist (de tegenspeler, vaak slecht), de deuteragonist (het hulpje van de hoofdpersoon) en de tritagonist (belangrijker dan andere bijrollen). Bij een cursus scriptschrijven word je duidelijk gemaakt hoe belangrijk die verschillende personages zijn om het hele verhaal te vertellen.

Essentiële informatie komt soms van het buurmeisje of de ober en dat vaak nog bij toeval. Denk aan de plot: dat is het geraamte van een verhaal waar het vlees, de vertelling, aan wordt opgehangen. Bij detectives komt de plot vaak helemaal aan het eind. Voor onverwachte wendingen krijg je extra punten want dat houdt de spanning erin. En natuurlijk drama, symboliek, metaforen, die zetten de fantasie in werking en de emotie.

We kregen eens de opdracht om een eigen versie van 'Op hoop van zegen' te maken. Een stuk met veel gejammer. Ik maakte er een vrolijke boel van waarin lol werd gemaakt en alles goed kwam.

"Dit noemen we absurdisme" was het afgemeten commentaar.

Van sommige films herinner je je jaren later nog steeds bepaalde scènes omdat alles precies goed was, niet te veel niet te weinig.

Waar denken jullie nu aan?

Hans Böhm.

Kerstdiner 2018.

Deze keer geen gewone clubavond maar het Kerstdiner. Met een opkomst van circa veertig deelnemers is dit een aardige vertegenwoordiging van onze club. Gezien de goede recensies was als restaurant gekozen voor de Toverlinters historische locatie aan “Het Weegje”.

Historisch omdat onze eerste kennismaking met deze locatie ligt in de film van Evert Hoogendoorn “Het Weegje Gewogen”, waarin de natuurschoon van dit gebied door Evert met zijn kenmerkend stemgeluid werd belicht. Een film uit naar schatting eind 1990. Ik herinner mij ook dat we hier eens eerder een Kerstdiner hebben gehouden, maar toen was het geheel nog niet verbouwd en was het gebouw veel eenvoudiger.

Historie van de bovenste plank dus, aangevuld met de goede herinnering van onze jubileum dag in september jl. moest dit wel een geslaagde avond worden.

En ze hadden er zin in die Toverlinters. De avond werd geopend door de voorzitter. Nou zou dit voor menig politicus of andere autoriteit juist de gelegenheid zijn geweest om alle zaken van dit jubileumjaar nog eens goed en uitvoerig te belichten. Maar onze voorzitter is verstandiger, uiteindelijk komen we hier niet voor. Kort en bondig was zijn stijl. Terecht werd wel even aandacht besteed aan het dit jaar overlijden van twee clubleden.

Vervolgens had Nel wat dienstmededelingen over het dranklijstje met twee gratis drankjes en de rest betalen. Ik ben benieuwd hoe dat dit jaar zal aflopen.

Dan wist de bediening nog te vermelden dat als we te veel borden zouden gebruiken, Gerrit Stout af zou moeten wassen. Ja dat heb je als je ergens stamgast bent, dan word je misbruikt.

Maar toen ging het los. Het buffet was goed gevuld en werd goed bezocht.

Allemaal tevreden klanten dus.

Ook de conversatie aan de tafel was plezierig en werd aan het einde van de avond zelfs vertrouwelijk. Zo ben ik te weten gekomen hoe een zekere heer P. een dame in kwestie op een zeer bijzondere wijze naar Toverlint had gebracht en dat ze nu al een paar decennia lid is. Ze kon er niet meer van afkomen. Allemaal erg vertrouwelijk natuurlijk. Maar juist deze avond leidt tot zulke ontboezemingen.

Gelukkig was er ook voor vermaak gezorgd. Peter Dijkstra had een foto-/filmmontage gemaakt over de Toverlinters in 2008 en 2018. We moesten volgens hem maar eens op de verschillen letten. Of dit nu juist de eetlust heeft bevorderd is niet bekend, maar de waardering was er niet minder om.

Ook had Evert Hasselaar iets bijzonders verzonnen. De op de jubileum dag getekende karikatuurjes van de leden waren op een A4-tje verzameld en moesten nu herkend worden. Een handtekening van de betreffende persoon moest vervolgens als bevestiging verkregen worden. Wat leidde tot een hoop geloop in de zaal. Volgens de maker was dat nu juist de bedoeling. Uiteindelijk werd Wout maar met twintig hits tot winnaar gekozen. Wat nuchter beschouwd (zo verzin ik maar een dag later) is dit een uiterst slecht resultaat als maar door één persoon maximaal de helft van de aanwezigen herkend wordt. Het zal wel door de feestvreugde gekomen zijn of moet er een relatie gezocht worden met het voorgaande vermaak? Dat is toch wel erg kras.

Het was zeker een geslaagde avond. Op naar het volgend filmjaar.
En wat betreft deze avond: gelukkig hebben we de foto's nog.

De verslaggever van dienst in de maand december,
Ben Roete

P.s. Uw reporter in januari 2019 zal zijn Freijja Zandbergen. Dus goed opletten allemaal die maand!

Einde jaar wens

En zo stil aan is ons jubileumjaar 2018 weer achter de rug. Met elkaar hebben we veel bereikt. Ook hebben we een flink aantal nieuwe leden mogen begroeten. Weet dat jullie van harte welkom zijn en we hopen dan ook dat jullie je thuis zullen voelen in onze geweldige filmclub "Toverlint". Als redactie van Toverslag hopen we ook dit komende jaar de Toverlinters te mogen voorzien van onze activiteiten. Nu met een grote groep verslaggevers en verslaggeefsters wat ongetwijfeld zal leiden tot een nog gevarieerdere verslaglegging.

Tot slot wenst het bestuur en de redactie van Toverslag jullie een gezond, voorspoedig en mooi filmjaar met weer mooie producties.

Laat het dus spetterend eindigen en knallend beginnen.

